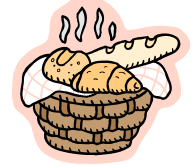

MANNA

VIII. évf. 4. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2012. április

Húsvétra

*Cseresznyefa előtt
megállok csendesen,
és a bomladozó
rügyek titkát lesem.
Húsvétra kivirágzik,*

*A lila orgona
nő lankadatlanul.
Bársonybimbóira
A fény kacagva hull.
Húsvétra kivirágzik,*

*Szívemben a dalok
bokrán is bomlanak
a barna kis rügyek,
Mosolyog rá a nap.
Húsvétra kivirágzik,*

*Ezer ének fakad
rajta, ezer virág.
Őt fogja áldani
mind, az Isten Fiát!
Húsvétra kivirágzik..*

*Őt és a diadalt
sötét, hideg síron.
Krisztus, az életet!
Ének, fehér szirom...
Húsvétra kivirágzik!*

Túrmezei Erzsébet

Van-e okod a futásra?

Mindig csodáltam azokat, akik teljesítették a maratoni futás távját. Vajon mi hajtja őket? A cél elérésének a vágya? A fizikai teljesítőképesség megmérése? A lelki állóképesség nagyságának kipróbálása, mely átjuttat a holtponthoz is?

Az ismert legenda szerint az első maratoni futó egy görög katona volt, aki a görög seregek perzsa támadók felett aratott győzelmének a hírével futott el Marathontól Athénig, majd a hírt elmondva a város kapujában összeesett és meghalt. Annyira rohant a jó hírrel, hogy belehalt.

A húsvéti események történéseit elemezve megfigyelhetjük, hogy a nap folyamán mennyire megváltozott a szereplők „mozgási sebessége”. Hajnalban az asszonyok „mennek” a sír felé. Nincs miért sietniük, nem is illenek, a gyász súlya alatt nem is tudnának. Az emmausi tanítványok is bandukolnak hazafelé, maguk közt értékelve az elmúlt napok szomorú eseményeit. A tanítványok pedig letargikus állapotukban ki sem mernek mozdulni a bezárt ajtók mögül.

Aztán egy csapásra minden megváltozik...

Az asszonyok rohannak a tanítványokhoz; Péter és János versenyt futnak az sírhoz, melyről az asszonyok azt mondták, hogy üres; és az emmausi tanítványoknak is az út fáradtságát elfeledve, sietős lesz visszamenni Jeruzsálembe.

Mi ennek a nagy változásnak az oka?

Az, hogy üres a sír! Az, hogy az angyalok hírül adták: Jézus feltámadott! Az, hogy a kenyér megtörésekor jött a felismerés: a feltámadott Jézus volt velük az úton! És bár senki nem mondja azt, hogy ilyenkor futni kell, de a szív nem tud és nem akar parancsolni a lábnak. Úgy, mint a maratoni futónál. Hiszen: győztünk! Hiszen Jézus győzött a halálon!!! Ennek a hírnek minél hamarabb el kell jutnia mindenkihez!

Gyorsabban ver-e legalább egy kicsit a szívünk, ha azt halljuk, hogy Jézus él? Meg tudja-e még mozdítani a lábunkat a feltámadás öröme a jó hír továbbadására? Találkoztunk-e Vele és élő kapcsolatunk van-e a feltámadott Jézussal?

Ádány Mihály

2012 - A KÖZÖSSÉG ÉVE

„Éled már újra az erdő a zengő tavasztól...”

A tavaly novemberi sikeres kiránduláson felbuzdulva, ismét részt vehettünk egy szép márciusi erdei sétán.

A hosszúra nyúló hideg, borongós telet

felváltó, hirtelen jött meleg tavasz ezeket csábított a budai hegyekbe, így nem volt meglepő a Széll Kálmán téren gyülekező hatalmas tömeg. Mellettünk kisiskolások csi-cseregetek, énekeltek, nevetgéltek. Arrébb rutinos turisták hátizsákkal, bakancsban anekdotáztak, de gyülekeztek nyugdíjasok csoportjai is, felelevenítve a régi, fiatalkori kirándulások emlékét.

Jó hangulatban nem volt hiány, a jó időről pedig az Úr gondoskodott. (Szomorú ellentétje volt ennek a tér túloldalán, az ún. emberpiacon álldogáló kopott ruhás, lehorgasztott fejű emberek csoportja, akik várták, hogy megérkezzen luxus terepjáróján egy milliomos vállalkozó, munkát kínálva valamelyik építkezésen. Nem tudom, hogy elég hálásak vagyunk-e az Úrnak mi, szerény, de biztos jövedelmű nyugdíjasok, vagy fix állású, aktív dolgozók ezért a kegyelemért?!)

A tömött autóbusz nehezen kapaszkodott fel a Svábhegyre, majd elhagyva a fogaskerekűt megérkeztünk a Normafához. Itt is óriási tömeg fogadott minket. A lassan megfizethetetlen benzinárak ellenére alig lehetett mozdulni az autóktól. Miután csatlakozott hozzánk még néhány testvérünk, elindultunk utunk első állomása, a mintegy 2 km-re lévő Makkosmária felé.

Novák testvér térképpel a kezében vezette kis csoportunkat, figyelve a turistajelzéseket. Csapatunk két legifjabb tagja, Tarsoly Barnabás és Sonkoly Patrik, nem törődve a szép tájjal, úgy döntött, hogy inkább szundít egyet. Útközben kis beszélgetős csoportok alakultak. Szóba került véletlen uzsonnavendég sikeres megrendezése, bár többen hiányolták, hogy az idős testvérek alig vettek részt benne. Új javaslatként felmerült egy módosított változat, miszerint személyenként hívna meg ki-ki egy-egy testvért.

(Gondolom nem egy régi barátot, inkább olyat, akivel nem igen tart szorosabb kapcsolatot.)

Közben megérkeztünk Makkosmáriára, egy ligetes kis tisztásra. Kitűnő levegő és csodás környezet fogadott bennünket. Kerti padok, asztalok, valamint két esőbeálló is volt a szép tisztáson, valamint egy 1760 körül épült templom. A templomban látható egy csodálatos mennyezeti freskó, kitűnő állapotban. A bejáratnál tábla kéri a látogatót egy-egy imára a templom fennmaradása érdekében. Aki indíttatást érzett, megtehetette, megköszönve az Úrnak ezt a csodás természetet is.

Előkerültek a tízóraiak is, Novákné Irénke körbekínált mindenkit süteménnyel. A távolból gyereksírás jelezte, hogy a kis Tarsoly csemetének gondjai vannak. Apukája szerint mozgásérzékelő van beleszerelve, ha megállnak vele, akkor azonnal sírásra fakad.

Sokat derültünk a turisták által hozott rengeteg városi szobakutyán, ahogy a természetben játszottak, fogócskáztak, hemperegtek az avarban. Vezettek két puccosra csinosított kuvaszt is.

Őseik valaha a farkastól védtek meg a nyáját, ma már szalonokban mutogatják őket, elveszítve eredeti kenyerüket.

A rövid pihenő után elindultunk utunk befejező 3 km-es részéhez. Ez már nehezebbnek ígérkezett, mert végig meredeken kellett fel-

kapaszkodni. Meg-megálltunk szusszanni egy keveset. Egyszer hangos örömujjongásra lettünk figyelmesek. Az út mellett az avarban egy csomó sárga kikericsre letek az elől haladók. Előkerültek a fényképezőgépek, hogy megörökítsék a természet e szép adományát. Felérve Csillebércre, bizony jólesett a pihenés. Amíg a buszra vártunk, megpróbáltuk összegezni a mai nap tapasztalatait.

Eddig vasárnaponként egy-egy kézfogás erejéig találkoztunk. Most annyi időt tölthettünk együtt, mint rendszeren egy hónap alatt. Így közvetlenebb kapcsolatba kerültünk egymással. Tájékoztunk egymás polgári foglalkozásáról, családi körülményeiről, a fiatalok terveiről, tanulmányairól. Egyetértettünk abban, hogy már régen kellett volna tartani hasonló közös kirándulásokat.

Elbúcsúzva egymástól, hálát adtunk az Úrnak ezért a tartalmas együttlétért.

Pintér Tibor

BIZONYSÁGTÉTEL

Amikor megbocsátottam...

„Ha bármikor elkezdtek imádkozni úgy, hogy panasz van bennetek valaki ellen, bocsássatok meg annak, hogy mennyei Atyátok is megbocsáthassa a ti bűneiteket!” (Mk 11,25)

Mi emberek nem vagyunk tökéletesek. Úgy gondolom, hogy ezt mindenki belátja. Ebből aztán adódnak olykor szerencsétlen helyzetek. Sajnos ez a kommunikációra is igaz. Abban sem vagyunk tökéletesek. De persze ez nem azt jelenti, hogy ne lehetnének jól működő kapcsolataink, sőt!

Véleményem szerint sokat tanulhatunk egymás hibáiból is, és egymás iránti türelemről, megértésről. És ehhez még hozzáadódik az is, hogy látva a saját nehézségeimet, mással, aki hasonló helyzetbe kerül, esetleg elnézőbb vagyok, ill. ezáltal még jobban megkedvelem, mert átérzem, hogy mikén megy keresztül – vagy azáltal ő is teljesen át tudja érezni az én nehézségeimet is.

De persze ha (emberi) kapcsolatokról van szó, mindig van mit tanulni, mindig van miben fejlődni. Van, hogy nem vagyok valakire eléggé tekintettel, vagy esetleg egy megjegyzésemmel megbántottam, és észre sem veszem. Vagy észreveszem, de nem tudom, hogy hogyan is tehetném jóvá... és aztán van, hogy engem bánt meg valaki. Nagyon. S persze én azt gondolom, hogy ez egészen biztosan szándékos volt, és hogy ő egészen pontosan tudta, hogy ezzel mennyire megaláz, és ez milyen alantas is...

Nemrégiben pont ez történt velem. Pont így gondoltam, éreztem. Forrt bennem a düh, a harag, mert megbántott valaki. S ilyenkor persze mindig elém jön pár ige, hogy meg kell bocsátani, tegyem le imában, az nekem rossz, ha haragszom, sőt az nekem rosszabb stb. No, de mégis, hogy viselkedett?! Mégis, mit képzelt?? Hát vegyen már vissza!!!

Egy darabig viaskodtam magamban. Aztán megosztottam pár jó barátal, közeli ismerőssel is a sérelmemet, mert talán az segít, ha kibeszélem magamból. De továbbra is azon kaptam magam, hogy forrongok belül, és még mindig azon agyalok, hogy hogyan tehetném ezt szóvá. Aztán megint elém jön az ige, hogy csendesedjek le, bocsássak meg, és egyébként is, már igazán túltehetném magam az egészen. De a lelkem továbbra sem nyugszik, és hiába imádkozom, és határozom el, hogy akkor ezt most leteszem, akkor is ideges vagyok és kikívánczik belőlem...

Úgy éreztem, hogy Istennek valahogy hathatósabban kéne segítenie ebben, hát miért nem veszi ki belőlem a feszültséget, a fájdalmat?

Aztán a Mai ige című áhítatot olvasva kemény választ kaptam:

„Az azonnali engedelmisség többet tanít meg Istenről, mint egy életem át tartó bibliatanulmányozás. Valójában Istennek sok olyan parancsa van, amit nem érthetsz meg, amíg nem engedelmeskedsz neki. ... Istennel a jutalmad mindig nagyobb, mint az engedelmisséged. Néha megpróbálkozunk csak részben engedelmeskedni: „Járni fogok gyülekezetbe, de nem adok tizedet. Fogok Bibliát olvasni, de nem bocsátok meg annak, aki megbántott”. A részleges engedelmisség engedetlenség! A Biblia azt mondja: „...cselekedetektől igazul meg az ember, és nem csupán a hit által” (Jakab 2:24). Miért ilyen fontos az engedelmisség? Mert Jézus ezt mondta: „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat” (János 14:15).”

Szóval engedetlen vagyok?! De ha egyszer engem bántottak meg, és nagyon? S nem is tudom, hogy mivel érdemeltem ezt ki? Talán esetleg én bántottam meg őt? S nem is vettem észre, és most visszakapom?

Isten halkán, de határozottan szólt, hogy mit tegyek. Amit egyből meg kellett volna tennem, és akkor nem hurcoltam volna ennyi ideig magammal a haragomat.

„Ezért ha ajándékot viszel az oltárhoz, és ott eszedbe jut, hogy egy embertársadnak panaszja van ellened, hagyd ott az oltár előtt az ajándékodat, menj el, és előbb békülj ki azzal az emberrel. Utána menj vissza, és így ajánld fel ajándékodat Istennek!” (Mt 5,23-24)

Végül kiderült, hogy félreértés volt az egész, egyáltalán nem akart megbántani, sőt őt is sok sérelem érte mostanában (nem általam, huh ;-)), ő is feszült, és örültem, hogy őszintén tudtunk beszélgetni.

Szóval még sokat kell tanulnom. Hogy ne csak a saját nézőpontomból nézzek mindent, és jobban oda tudjak figyelni másokra. De legfőképp, hogy ha sérelem ér, és azt nem tudom letenni, akkor ne hagyjam annyiban, ill. ne hagyjam annyi ideig magamban, próbáljam meg megbeszélni, mert a végén még kiderül, hogy a harag rossz tanácsadó (márpedig az), és a fele sem igaz és az sem úgy, ahogy én azt gondoltam.

És Isten nem hagy ám magamra, csak a nagy duzzogásom közepette olykor nehéz meghallanom. De Ő nem hagyja annyiban, nem engedi, hogy a saját sérelmeim mocsarába ragadjak. Mert jobb abból kijöve megbocsátani és felszabadulni. Felszabadulni. Igen, ez jó. ☺

„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: *Abbá, Atya!*” (Rm 8,15)

Sonkoly-Domby Annina

Amikor az igazság megszabadított....

„... megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít titeket” (Jn 8,32)

Világéletemben kerestem az igazságot, emiatt léptem a fizikusi pályára is, amit most még csak tanulgatok, meg akarom ismerni az igazságot a világról, hogy mi hogyan működik.

De régen nem is gondoltam volna, hogy eljön az a nap, amikor meg fogom ismerni AZ IGAZSÁG-ot és nem gondoltam azt se, hogy milyen gyökeres változást fog hozni az életembe. Középiskolás koromban ismertem meg az Igazságot, akkor kezdtem el ugyanis olvasni János evangéliumát. Egyszerűen magával ragadott, amit Jézus mondott, úgy éreztem, hogy megtaláltam, amit kerestem, hogy Jézus tanításai az igazság.

Nem sok idő kellett hozzá, hogy elolvassam azt a részt is, amikor Jézus azt mondja, hogy: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” (Jn 14,6)

Ekkor kellett rájönnöm, hogy Ő maga az Igazság, hogy az igazság nem egy eszme, nem egy tanítás, nem a

természeti törvények és nem azok a bölcsességek amit bölcs emberek találtak ki, hanem egy személy, Jézus.

Ti már valószínűleg csak úgy ismertek, mint aki már hívő, mivel így kerültem be a gyülekezetbe, mert már kerestem hova járhatnék, de higgyétek el, hogy amikor megismertem az Igazságot, gyökeresen megváltozott az életem.

Engem valóban szabaddá tett az Igazság, most nem azért élek, hogy majd ha felnövök, legyen elég pénzem, amiből élhetek és nem is azért, hogy kiéljem a vágyaimat. Számomra az, hogy megismertem az igazságot, azt jelenti, hogy célja van az életemnek, nem kell félnem, nem kell, hogy különböző tanítások ide-oda dobáljanak, mert ezeket csináltam és pont ezért nem voltam szabad. Megkötöztek olyan dolgok, amiket most bűnnek mondok, amik csak kárt okoztak és voltak félelmem is, amik megint csak megnehezítették az életem. Éltem az életemet a magam módján, mások tanítása alapján, de semminek nem volt hosszú távon gyümölcse, csak szenvedést okozott.

Most már szabad vagyok, az Igazság tett szabaddá, azt csinálom, amit akarok. És én Jézust akarom követni, mert ez jelenti nekem az életet.

Simon Dávid

Amikor megbocsátottam...

Bizonyára senki nem haragszik meg, ha egy kis kitéréssel kezdem a témába illő bizonyoságtételem. Gondoltam nem lesz nehéz írni valamit ebben a témában, de ahogy közeledett a kijelölt határidő, egyre jobban megszorítva éreztem magam. De Isten szava most is megnyugtatót:

„*Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bíz.*” (Zsolt 34,9)

Féltem tehát attól, hogy mikor fogom megírni. Hiszen valamin elmélkedni csak csendben jó. Itt az irodában pedig jönnek-mennek az emberek, délután meg jó időben nem mindig vagyok itthon. Még ha szóban nem is, de gondolatban kértem Isten, hogy adjon rá időt. De miután a munkatársam bejelentette, hogy előbb hazamegy, minden kétségem elmúlt. Egyből tudtam, hogy ez Isten válasza volt, hisz Ő sosem feledkezik meg rólunk, nem kell attól félnünk, hogy magunkra maradunk aggodalmainkkal és nem érkezik meg időben a segítség.

Nagyon ritka alkalom az, amikor valóban meg kell bocsátanom. Nem vagyok haragtartó, ha egyáltalán fel

lehet valamivel bosszantani. De az egyik dolgozónkat kezdettől fogva nem tudtam elfogadni. Mert olyan furcsa idegesítő a modora. Pl. mindenre rákérdez, hogy mi ez és közlelő szemügre is veszi. Persze ez lenne a legkevesebb, mert hát kérdezni szabad. De régebben lopott a vécéből, meg a konyhából is szó nélkül elvett egy pogácsát, meg még pár dolgot, de az nem bizonyított. Mikor szólt hozzám, mindig olyan kedvetlenül válaszoltam, burkoltan érzékeltetve nemtetszésem.

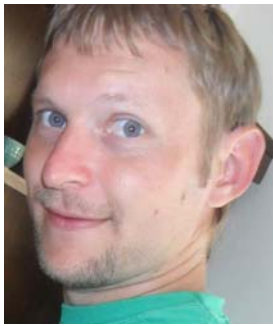
Tavaly novemberben megszűnt a munkája az alapítványunknál, de ő továbbra is bejár és nem csinál semmit, csak délig itt lófrál, amíg nem kell az új munkahelyére menni.

És akkor valamelyik reggel átfutott rajtam egy gondolat:

Jobb lenne, ha ez az ember az utcán csavarogna, vagy valamelyik kocsmában üldögélne, vagy esetleg más haszontalan dologgal töltené az időt? Nem. Ez így nagyon jól van. Neki itt a helye. És egy szempillantás alatt megkönnyebbültem, nem éreztem többé haragot és a múlt ködös eseményeit is megbocsátottam. És ez már valóban Istennek tetsző!

Lippai Gábor

A felismert igazság

Szívem szerint a mai (2012. március 22.) Mai Igét küldeném el a Mannába, hogy ezt mindenki elolvassa, és válaszolhasson a feltett kérdésre.

Megtaláltad már az életcéloadat?

„...de ha meghal...” (Jn 12,24)

Egyszer egy depressziós nő a folyóba ugrott a hídról. Egy ember, aki a közelben volt, gondolkodás nélkül utána ugrott, hogy megmentse. De hősünknek hirtelen eszébe jutott, hogy nem tud úszni, ezért csapkodni kezdett maga körül és segítségért kiáltozott. A depressziós nő meghallotta kiáltását, odaúszott a megmentésére, partra húzta, szájából szájba lélegeztette, és megmentette az életét.

Mi történt? A nő talált valami célt, ami nagyobb volt a saját céljánál, és ezért értelmet nyert az élete. Jézus ezt mondta: „... ha a bizaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz” (Jn 12,24). Nem sokkal előtte ezt is mondta: „... ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruháznál” (Lk 12,22-23).

Karrier, siker és anyagi dolgok nem adnak értelmet az életnek! Nagyobb célra van szükséged, és Isten meg fogja ezt adni, ha kéred tőle. Vannak, akik úgy születnek, hogy tudják, mire hívta el őket Isten az életben; mások útközben fedezik fel. Olyanok is vannak, akik csak utolsó éveikben találják meg. Sőt, olyanok is, akiket valamilyen tragédia vagy veszteség ébreszt rá. A lényeg, hogy megtaláljuk az Isten szerinti célt, és arra szánjuk magunkat.

Helen Keller írta: „Amikor a boldogság egy ajtaja becsukódik, egy másik kinyílik; de gyakran olyan sokáig bámuljuk a csukott ajtót, hogy nem látjuk meg azt, me-

lyet Isten kinyitott nekünk.” Nos, megtaláltad már életed értelmét?

És írok egyet én is:

Emlékszem, a bibliai értelemben vett Ébredéssel 1997-ben találkoztam először, ugyanis a Békési Ifjúsági Konferencia címe volt ez, és minden barátom, rokonom áradozott arról, milyen nagy hatással volt rájuk ez az alkalom. Természetesen kíváncsi voltam rá és megnéztem a róla készült videót, meghallgattam a Mike duó hasonló címmel szerzett dalát, amit azóta is szívesen hallgatok, és mindig elcsodálkozom azon, hogy Isten milyen nagyszerű csodája is az a valami, amit úgy hívunk: Ébredés.

Egyre jobban figyeltem az olyan prédikációkat és bizonyágtételeket, amelyek Ébredésekről szóltak. Különös hatással volt rám az Átváltozások című film/filmek is, amely a napjainkban történő Ébredésekről szól: hiszen ki ne szeretne részt venni egy ilyen eseményben; ki ne szeretné, ha városában is több ezren, több tízezen megtérnének! Bárcsak Budapesten is Ébredés lenne, az kihatna az egész országra, az egész ország társadalmi és gazdasági életére!

És egyszer, ahogy így vágyakoztam ez után gondolataimban, Isten megmutatott egy igazságot ezzel kapcsolatban: azt, hogy a tömegek megtérése nem egyenlő az Ébredéssel, az már a következménye. Aki alszik, annak van szüksége ébredésre, és csak az élő ember tud aludni. A halott, a lelkében halott ember nem alszik, az halott. Mi, akik élünk, akik hívők vagyunk, mi tudunk aludni, nekünk van szükségünk Ébredésre! Nekem és nekünk, gyülekezeteinknek van szüksége arra, hogy Isten akaratát megtegyük, hogy engedelmeskedjünk Neki! Hogy hirdessük a bűnök bocsánatát és ezt meg is éljük! Hogy szeressük egymást és irgalmat gyakoroljunk! Azóta arról ábrándozok, bárcsak a gyülekezetünk lenne a legszeretetteljesebb, a legmegbocsátóbb, a leginkább kegyelemmel teljes gyülekezet Budapesten! Kedves Testvérem, segítesz nekem ebben?

Jenei Péter

Jézus szeret

Nagyon sokszor olvastam, hallottam már Jézus kínszenvedés-történetét a Bibliából. Egyszer olvasva teljesen konkrétta és személyessé vált kérdések formájában.

Köptek téged szembe valaha is? Arcul ütöttek téged valaha is? Megbotoztak? (lásd: Mt 26,67) Jézussal ezt tették, de nemcsak ezt. A tömeg kérésére nem az ártat-

lan, hanem a gyilkos kapott amnesztiát. Őt nyilvánosan megostorozták, gondolom, hogy téged és engem sem ostoroztak meg soha. Nem tudom, hogy lehetne ilyen megaláztatást elviselni. Csúfoltak már téged? Jézust igen: Felöltöztették bíborpalástba, tövisből font koronát tettek a fejére és csúfolták, megköpdösték és nádszállal ütötték a fejét. Belegondoltál ebbe valaha vagy csak a megszokott, sokat hallott Ige számodra?

Ha fáj valamim, fájdalomcsillapítót veszek be, ha operálnak, elaltatnak. Jézus érzéstelenítés nélkül tűrte az átszegzést és a számunkra felfoghatatlan gyötrő fájdalmat és halált. Miért tette ezt. Mindenki tudja a vá-

laszt. Hogy betöltse a törvényt: „Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Rm 6,23)

Lehet ilyen szeretetet visszautasítani? Neked és nekem ma még lehet hittel elfogadni ezt a szeretetet és általa élni, Ő megfizette az árat értem és érted.

Igen nagy kiváltság Isten gyermekeként élni ebben a bizonytalan, minden erkölcsi törvényt felrúgó világban és elképzelhetetlen számunkra, hogy milyen szellemi gyönyört készít Isten az örökkévalóságban részünkre. Mindez Jézus áldozata által lehetséges ma még.

Novákné Irén

VERS

Ámon, az ács

Két szálfát hoztak Ámon udvarára és szólt a főpap: „Ámon, jól figyelj: Kereszt legyen. Ne félj! Meglesz az ára. Durva, nehéz... Ne faragj rajt' sokat. Sürgős.” És Ámon munkához fogott. Fejszecsapások hullottak a fára. Akkor hajnalodott.

Felkelt az asszony is, a gyermek is. „Édesapám, milyen két furcsa fa. Mi lesz belőle?” „Eriggy Salomé, ne is kérdezd!” – döbben föl az apa Kis Salomé vidáman elszalad. Milyen erős a nemrég béna láb! De jó is volt Jézushoz vinni őt, követve szívük halk sugallatát. Csodálatos volt az a pillanat!

Ámon dolgozik. Készül a kereszt. Nehéz a szíve. Ki is hordja majd? Valami gyilkos, lator, lázadó nyomorult emberteste függ le rajt. Akárkié, annak nem hirdetett bocsánatot szelíd Názáreti, mint öneki.

A kis Salomé sírva jő megint: „Édesapám, ne ácsold azt a fát, valami úgy fáj a szívem körül.” Ámon, az ács, verejtéket törül.

És két pribék cipeli már tova. „Hová, emberek? Csak azt, hogy hova kinek? Szóljatok! Két kéréses kezem keresztet, mást mindennap annyit ácsolt, de soha semmit ilyen nehezen!” „Eh, valami hamis próféta volt. Jézus. Hiszen hallhattad a nevét. Nem emlékszel rá?” – „Jaj! Emlékezem.”

„Ámon, vidd már a pénzt. Kell a kereszt. Durva, nehéz. Éppen jó lesz neki. Ha igazán Isten fia, ne félj, majd leszáll róla a Názáreti. Órajta lesz, nem a te válladon.” Ámon csak áll, csak áll, s két szót dadog szünetlenül: „Nem adom. Nem adom.” „Megvettük, Ámon. Mi közünk veled? Ácsolhatsz egyet önmagadnak is.

Ma az ács fia, holnap meg az ács.” „Nem, nagyurak, kérlek, ma engemet. Énrám sújtson le ostor, kalapács! Ártatlan Ő. Annyit vétkeztem én. A gyermekemet gyógyította meg! Ha vért akartok, itt van az enyém!” „Elég volt, Ámon. Vidd a pénzedet.”

Kavargó, lármás, gyülevész menet. Látni akarnak, egymáson taposnak. „Ni hogy' vérzik! Ni már megint vérzik! Odanézzetek, már megint leroskad!” Ki hederítne rá, hogy valaki ott tördeli kezét a vad menetben: „Nem az övé! Az enyém, az enyém! Nekem adjátok! Az az én kereszttem!”

Csak másnap reggel vetődik haza. Semmit se szól, semmit se kérd az asszony. A nagy kereszt ott állt a Golgotán s ő fenn maradt, hogy álmatlan virrasszon, és faggassa a kereszt titkait, a nagy keresztét... hiszen az övé volt... ő ácsolta... Virrasztott végtelen, míg el nem kezdett pirkadni az égbolt. Most hazajött. Az asszony is remeg. Egymásra néznek; sír bennük a bánat. Szívükbe hasít az a kacagó, boldog gyermekhang. Szegény Salomé, szegény, ő mitse sejt. „Édesapám, álmomba' láttam ám édesapámat! Ékes királyi széket faragott két nagy-nagy fábul. S az Úr Jézus ráült. Koronája volt. De egész olyan volt, mint mikor meggyógyította a lábom. Fényes angyalok álltak körülötte és uralkodott az egész világon. Édesapám, úgy-e gyönyörű álom?”

Ámon sötét szeme látóra tágul: „Királyi széket... faragtam, neki... és uralkodik az egész világon? Királyi szék lesz véres keresztfábul... A te váltságod az Ő vére, Ámon. Igen, kis Salomé, egyetlen lányom, gyönyörű álmod volt: próféta-álom!”

Túrmezei Erzsébet

Kedves Gyerekek!

A márciusi rejtvények helyes megoldásait és a színezéseket a lépcsőházi táblán láthatjátok. Akik jutalomban részesülnek: *Ádány Zsófia, Boda Zsolt, Kiss Anna, Máté és Zoltán Zsigovics Dorina.*

Most pedig következzenek az új feladatok, amelyeket a szokásos módon, *Isten előtti jó lelkiismerettel*, és ha nagyon szükséges, akkor egy kis szülői segédlettel oldjátok meg. Megfejtéseiteket **április 29-ig** dobjátok be a szokásos dobozba. Minden gyermek, aki jól dolgozott, jutalmat kap.

Boldog születésnapot!

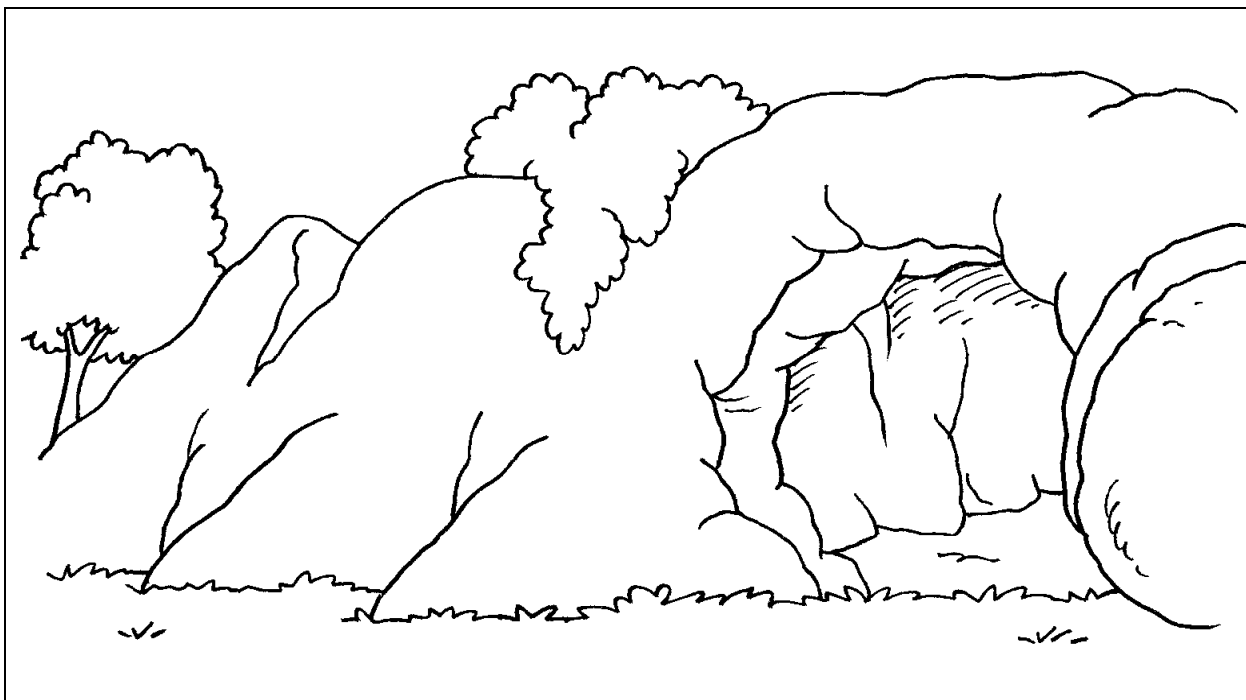

Szeretettel köszöntjük az egyetlen áprilisi születésnapot!

Egyed-Kiss Márk
(ápr. 18.)

Óvodások (7 év alatt)

Ezen a képen a nyitott sírt láthatjátok. Rajzoljátok oda Pétert és Jánost, ahogy a sírhoz érkeznek, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy az Úr Jézus feltámadt. Utána színezzétek ki a rajzot, majd a kivágott képet (a nevetekkel együtt) dobjátok be a szokásos dobozba!

Kisiskolások (7-11 év)

A húsvéti történetről szóló állításokról kell eldöntenetek, hogy igazak vagy hamisak. Karikázzátok be a mondatok utáni igaz (I), vagy hamis (H) oszlopban lévő betűt, majd a végén olvassátok össze a bekarikázott betűket.

	I	H
1. Az Úr Jézus többször beszélt tanítványainak arról, hogy neki szenvednie kell.	F	A
2. Az utolsó vacsorán mind a 12 tanítvány részt vett.	E	D
3. A Gecsemáné kertben Péter, Jakab és János együtt imádkoztak az Úr Jézussal.	C	L
4. Júdás csókkal árulta el az Úr Jézust.	T	S
5. Péter háromszor tagadta meg az Úr Jézust.	Á	K
6. Pilátus sok bűnt talált az Úr Jézusban.	T	M
7. Az Úr Jézus ezt kiáltotta a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”	A	E
8. A főpapok nem engedték, hogy a sírt bárki is őrizze.	Z	D
9. A nyitott sírnál angyal adta hírül, hogy az Úr Jézus feltámadt.	Á	K
10. Az Úr Jézus csak Jánosnak jelent meg, miután feltámadt.	O	S

Megfejtés:

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel
köszöntjük
áprilisban született
testvéreinket!

Szabó Sándorné
(ápr. 3.)
Bányai Jozefina
(ápr. 4.)
Boda Péter (ápr. 4.)
Uri Ildikó (ápr. 6.)
Nagy Lajos (ápr. 8.)
Ádány Ferencné
(ápr. 10.)
Tokaji Istvánné
(ápr. 14.)
Ádány Orsolya
(ápr. 15.)

Menyhért Béláné
(ápr. 16.)
Simon Erika
(ápr. 21.)
Lippai Gábor
(ápr. 25.)
Zákány Csaba
(ápr. 26.)
Juhász Béla
(ápr. 28.)
Sztasák Mihály
(ápr. 30.)

„Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket, az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsés teszi az együgyűt. Az Úrnak rendelkezései helyesek, megvidámítja a szívet, az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket.” (Zsolt 19, 8-9)

A Biblia által kezünkben lehet Isten akarata törvényein és rendelkezésein keresztül. Ezek megtartása tesz minket Isten előtt kedvessé. Nem leszünk bizonytalanok, mert ami az Úrtól való, az tökéletes és biztos. Ha az Úr rendelkezéseihez igazítjuk utunkat, a szívünk is vidámságot talál, mert az Ő útja mindörökké megáll. A világban élő emberek lába alatt nincs szilárd talaj, mert keresve az igazságot sok mindent kipróbálnak, de egyik sem nyújt biztonságot nekik.

De ti nagyon jó helyzetben vagytok, mert ismeritek az igazságot, és ez egyensúlyban tart titeket. Ezért kell a keresőknek is elmondani a jó hírt, hogy ők is megtalálják nyugalmukat. Isten rendje szerinti élet megóv a széteséstől, az ide-oda kapkodástól. Kívánom, hogy életek legyen összerendezett a világban dúló összeviesszaság ellenére. Isten békessége lakjon bennetek!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, tinédzserek alkalma (*Palacsintázó*), törekvők alkalma, gyerekeknek bibliakör
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra: Ifjúsági alkalom

Minden hónap első vasárnapján, a délelőtti istentisztelet után *Közöségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a Kamaraerdei Idősek Otthonában tartjuk.

A tavasz folyamán bemelegítésre készülünk gyülekezetünkben. Imádkozunk azokért, akiknek már eldőlt a szívükben, hogy követik Jézust, de ezt még nem jelezték, hogy Isten segítse őket a bemelegítésben is döntésre!

Betegeink

Baranyai János
Bányai Jozefa
Bocska Istvánné
Búzás Lászlóné
Gulyás Józsefné
Kádárné Köszezi Mariann
Kiss Gyula
Lippai Gábor
Menyhért Béláné
Molnár József
Ökrös Sándor
Pomázi Lászlóné
Szabó Sándorné

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet. Nem engedí, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. Ímé,

nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője!” (Zsolt 121, 1-4)

Tallózó

„Krisztussal együtt megfeszítettem.” (Gal 2,20)

Parancsolóan szükséges a szellemi életben, hogy aláírjuk a halálos ítéletet a bűnre való hajlam felett. Minden érzelmi benyomásnak és észbeli meggyőződésnek erkölcsi döntéssé kell válnia a bűnre való hajlam, azaz az önmagunkhoz való jog igénylése ellen. Pál kijelenti: „Krisztussal együtt megfeszítettem.” Nem azt mondja: „Elhatároztam, hogy utánozom Jézus Krisztust” vagy „igyekszem Őt követni”, hanem azonosítottam magam vele, teljesen eggyé lettem az Ő halálával.

„... élek pedig többé nem én ...”

Az egyéniség megmarad, de gyökeresen megváltozott a fő indítéka, az uralkodó hajlama.

Oswald Chambers

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Fotó: több testvér

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu